FREE CINEMA

57

11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2013

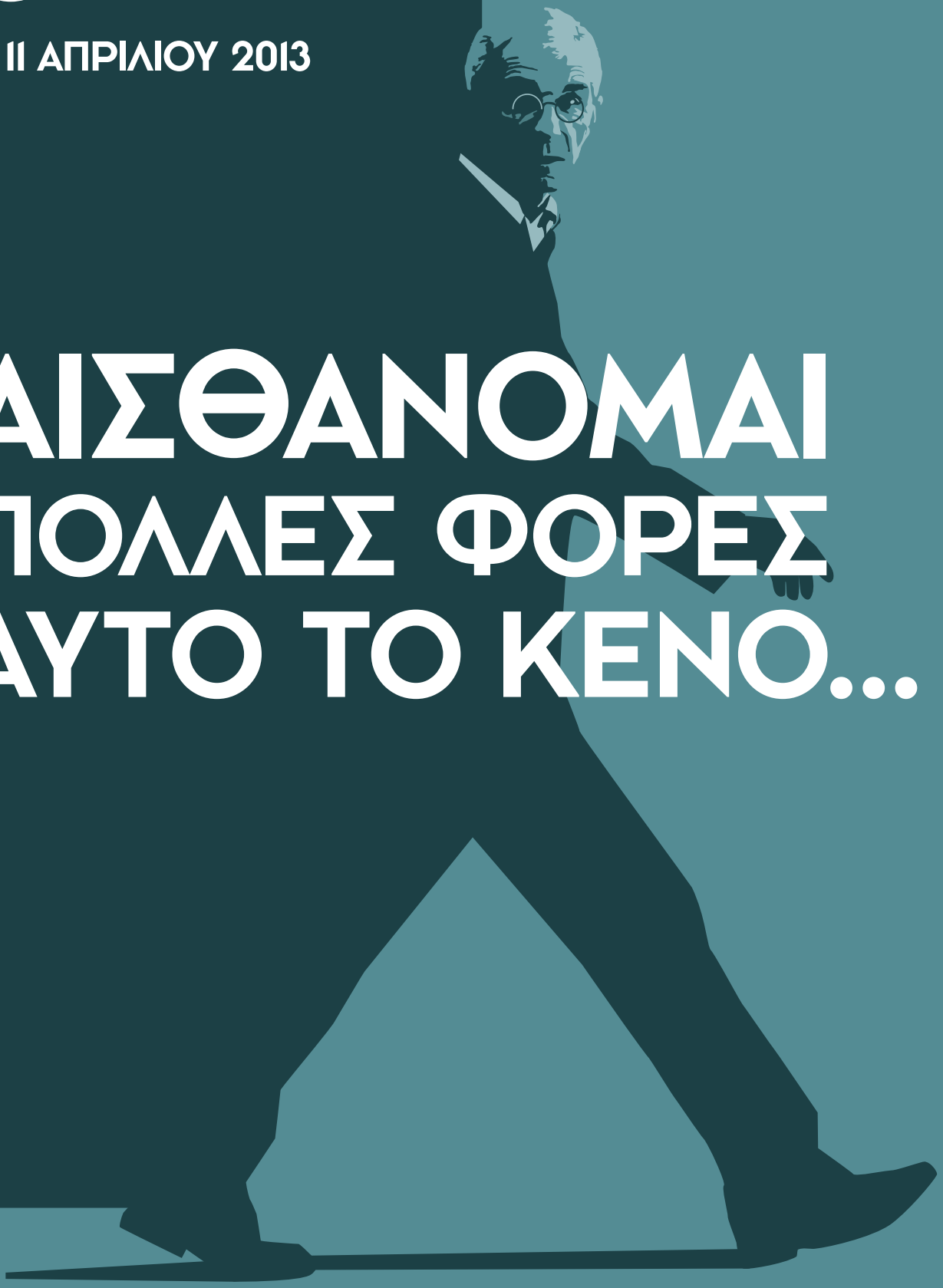

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΕΝΟ...

11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2013

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΜΕΤΑΞΑ: ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΤΟ ΣΩΜΑ

ΚΟΥΑΡΤΕΤΟ

ΜΑΤΖΟΥΡΑΝΑ

MEET MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

CLICK

11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2013

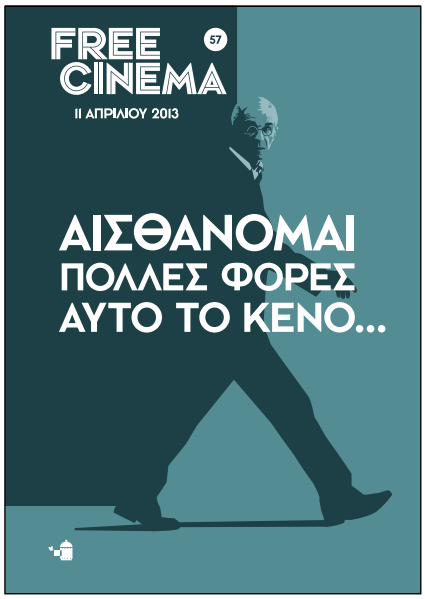

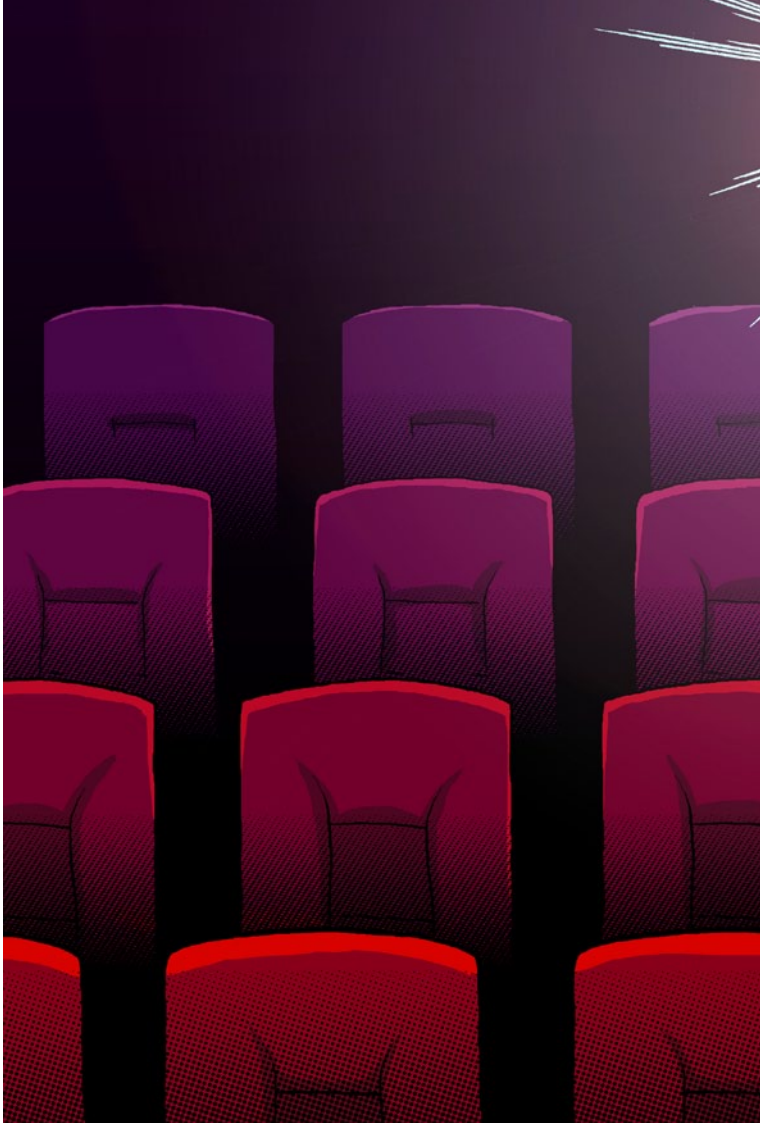

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #57
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Άγγελος Μαύρου
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Πέθανε κι ο Ρότζερ Ίμπερτ και βγήκανε στη φόρα οι ντόπιες πλερέζες. Συναδελφικό πένθος κι έτσι. Από τα παράδοξα αυτού του τόπου. Πώς είναι δυνατόν να υμνείς το έργο και το βίο ενός ανθρώπου που δε σου έχει μοιάσει σε... **τίποτα**;

Ο Ρότζερ Ίμπερτ (ναι, εδώ τον προφέρουν όλοι λάθος, ακόμα - πες το και περιύβριση νεκρού) δεν ήταν σοβαροφανής. Η πηγή έμπνευσής του στην κριτική κινηματογράφου ήταν τα σατιρικά comics του περιοδικού MAD! Ο Ρότζερ Ίμπερτ ήταν mainstream, ήταν εκείνος που έμαθε την Αμερική να διαβάζει (ή και να... ακούει, περισσότερο) κριτική και τα studios να τρέμουν την ώρα και τη στιγμή που θα κατέβαζε τον αντίχειρά του, μ' εκείνο το trademarked «thumb down» του.
Ο Ρότζερ Ίμπερτ ήξερε να αγαπά και να μισεί τις ταινίες. Είχε τα κότσια να γράφει κάτι τόσο απλό αλλά καταιγιστικά αρνητικό («I hated this movie. Hated hated hated hated hated this movie. Hated it.»), όσο και να συγκρίνει μια κινηματογραφική εμπειρία με εκείνη της... κολονοσκόπησης!

Ο Ρότζερ Ίμπερτ έγραφε και μιλούσε για το **θεατή**. Κατανοούσε τη σημασία του σινεμά των ειδών και συνέκρινε με βάση αυτή τη λογική και το entertainment value, χωρίς να τσουβαλιάζει μεταξύ τους ανόμοια φιλμ και genres. Πώς είναι δυνατόν να θρηνούν οι Έλληνες κριτικοί κινηματογράφου το Ρότζερ Ίμπερτ, τη στιγμή που ο τελευταίος άνθρωπος στον οποίο απευθύνονται μέσω των γραπτών τους είναι... ο θεατής; Πώς το γλείψιμο, οι δημόσιες σχέσεις, η διαπλοκή, το μεσοβέζικο, τα «δύο αστεράκια» και τα πεταχτά χαμόγελα που σκορπίζουν παντού μπορούν να συγκριθούν με τον βαθύτατο κυνισμό, το βιτριολικό χιούμορ και το στεγνό θάψιμο των ταινιών, όπως τολμούσε να το κάνει ο Ίμπερτ;

Ο Ρότζερ Ίμπερτ, είτε συμφωνούσα είτε όχι με το στιλ και τα γούστα του, έβαζε την πένα πάνω απ' όλα. Τα έλεγε **καθαρά**. Ήξερες πότε αγαπούσε και πότε σιχαινόταν κάτι. Στην Ελλάδα όλα αυτά είναι άγνωστες λέξεις για τους κριτικούς. Όταν, όμως, η λέξη «σινεμά» γίνει κι αυτή παντελώς άγνωστη για το θεατή, θέλω να δω πού θα βρεθούν οι πλερέζες...

Ηλίας Φραγκούλης

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ (2012)

★★★☆☆

Είδος
Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία
Δημήτρης Αθυρίδης

Διάρκεια
126'

Διανομή
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Οι δέκα εβδομάδες της προετοιμασίας του Γιάννη Μπουτάρη για τις δημοτικές εκλογές του 2010 στη Θεσσαλονίκη και η προσπάθεια ανατροπής ενός ολόκληρου οπισθοδρομικού κατεστημένου. Αυτή η προεκλογική εκστρατεία δε θα είναι μια ομαλή διαδρομή.

Ο Γιάννης Μπουτάρης κατέβηκε στις δημοτικές εκλογές του 2010 αποφασισμένος να αλλάξει τη Θεσσαλονίκη. Τα τηλεοπτικά κανάλια κάλυψαν εκτενώς την προεκλογική του εκστρατεία, καθώς ο ίδιος φρόντισε να τραβήξει την προσοχή με τις προκλητικές - για κάποιους - δηλώσεις του και τη διαρκή του επιθυμία «να σπάσει το συντηρητικό κατεστημένο». Ο Δημήτρης Αθυρίδης είχε το προνόμιο να παρακολουθήσει εκ των έσω τις δέκα εβδομάδες αυτής της προεκλογικής εκστρατείας, καταγράφοντας διαδικασίες που παραδοσιακά παραμένουν μακριά από κάμερες, όπως ο σχεδιασμός της στρατηγικής, η μετέπειτα αξιολόγηση των κινήσεων, τα λάθη του Μπουτάρη, τα νεύρα του και οι χαρές του, οι σχέσεις του με τους συνεργάτες και τους αντιπάλους του, οι κόντρες του.

Παράλληλα, στην αφήγηση παρεμβάλλεται η προσωπική ιστορία του Μπουτάρη, την οποία διηγείται ο ίδιος. Η σχέση του με τη γυναίκα της ζωής του, Αθηνά, η καριέρα του, το πρόβλημα αλκοολισμού, η θεραπεία, οι νέοι στόχοι. Ο Μπουτάρης αποδεικνύεται απόλυτα κινηματογραφικός και η αμεσότητά της γλώσσας του καθιστά την αφήγησή του ιδιαίτερα ελκυστική. Δε διστάζει να κρίνει, να ξεσπάσει στους συνεργάτες του, να βρίσει, να εκφράσει ελεύθερα τις απόψεις του. Αν και η συνειδητοποίηση ότι όλα αυτά διαδραματίζονται μέσα στην Ελλάδα της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης προσδίδουν επιπλέον βαρύτητα στα δρώμενα, η ιστορία διατηρεί και αυτόνομα τη δύναμή της, ως η προσπάθεια ενός ανθρώπου που επιθύμησε την αλλαγή των συνθηκών.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Χαμουτζής, εγώ, να πάω να δω ντοκιμαντέρ περί Μπουτάρη και δημοτικών εκλογών στη Σαλόνικα; Τι άλλο θα ζήσουμε; Τον Καμίνη Δήμαρχο; Εεε... Μισό... Τι εννοείς...

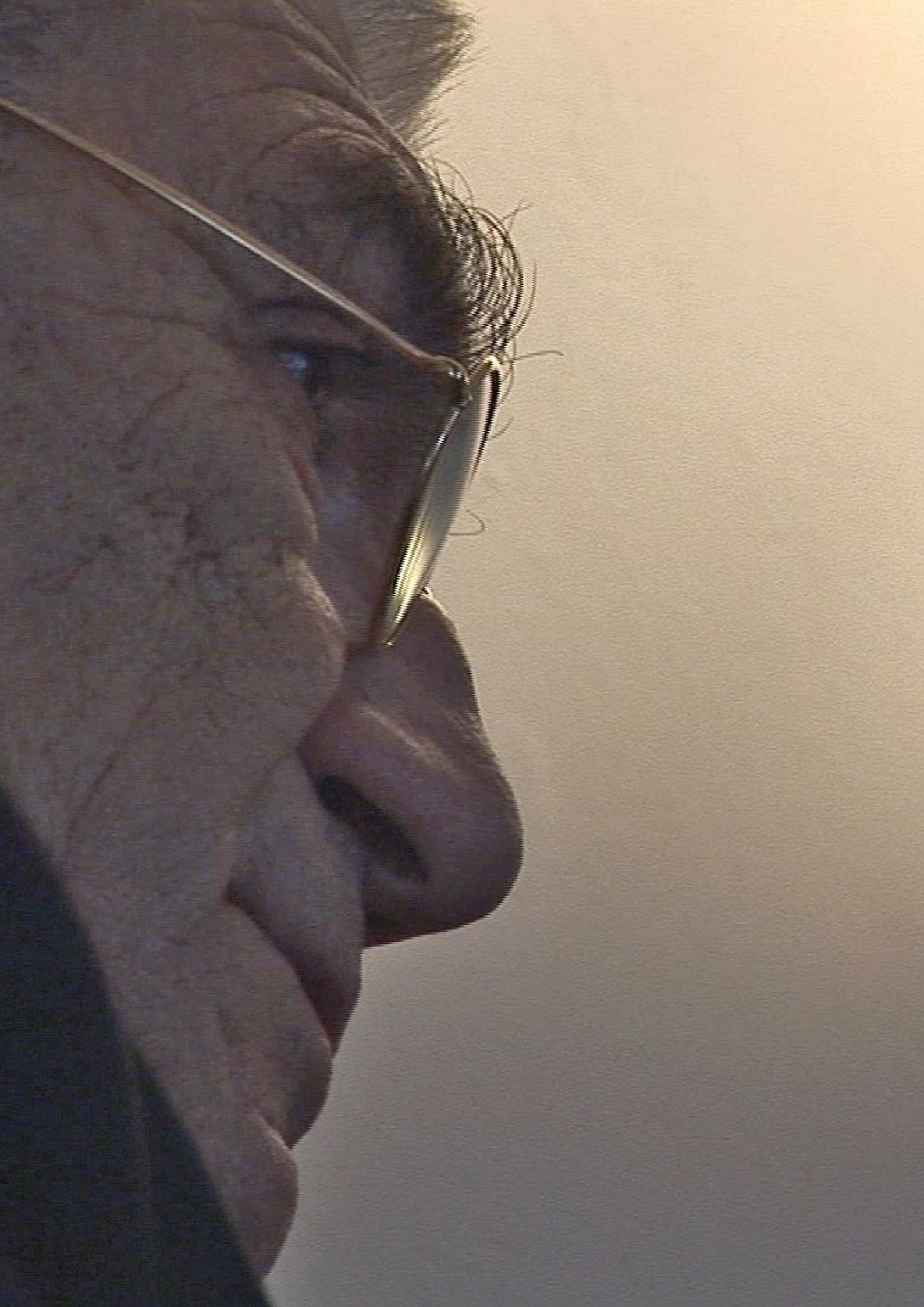

Μία μικρή λεπτομέρεια που, όμως, είναι πολύ σημαντική για την αξιολόγηση της ταινίας είναι το γεγονός ότι στο Δημήτρη Αθυρίδη δεν αποδίδεται μόνο η σκηνοθεσία αλλά και το... σενάριο. Όχι, το «Ένα Βήμα Μπροστά» δεν είναι η φανταστική ιστορία ενός υποψήφιου δημάρχου. Κι όμως, αν κάποιος ήταν αποκομμένος από την ελληνική πραγματικότητα (όπως οι Γερμανοί συμπαραγωγοί που δέχθηκαν να χρηματοδοτήσουν το project), θα μπορούσε εύκολα να πειστεί ότι η ιστορία αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας, επηρεασμένος από την κινηματογραφική δομή της αφήγησης.

Και αυτό είναι το σημαντικότερο προσόν του ντοκιμαντέρ: ότι δεν ακολουθεί τις κοινότοπες αφηγηματικές φόρμες του είδους. Ο Αθυρίδης δε βάζει άλλους ανθρώπους να μιλήσουν για τον πρωταγωνιστή του. Δεν περιλαμβάνει βαρετές αφηγήσεις τρίτων που στόχο έχουν να περιγράψουν το κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο της ιστορίας. Αντιθέτως, στρέφει την κάμερα στο αντικείμενό του. Θα μπορούσε, ίσως, να τον κατηγορήσει κανείς για μεροληπτική προσέγγιση και για στερεοτυπική απεικόνιση των αντιπάλων του Μπουτάρη, όμως, αυτό θα ήταν μάλλον άδικο. Εξάλλου, όσο κι αν βλέπει τον νυν Δήμαρχο (συγγνώμη, spoiler) με συμπάθεια, σε καμία περίπτωση δε σκηνοθετεί την αγιογραφία του. Ο Αθυρίδης γνωρίζει ότι η προσωπικότητα του ίδιου του Μπουτάρη αποτελεί το δυνατότερο στοιχείο της δημιουργίας του. Και του δίνει αποκλειστικά το λόγο, αφήνοντάς τον να ανοιχτεί, να εξομολογηθεί το παρελθόν του και, γιατί όχι, να εκτεθεί. Ο αυθορμητισμός του Μπουτάρη προσφέρει μερικές από τις πιο ειλικρινείς σκηνές του ντοκιμαντέρ και αυτές υποδεικνύουν την πιο ουσιαστική καταγραφή του χαρακτήρα του.

Αυτά έχουν ως αποτέλεσμα, το «Ένα Βήμα Μπροστά» να αποδεικνύεται απρόσμενα διασκεδαστικό. Σε ορισμένες σκηνές, πράγματι, δημιουργείται ένταση, ενώ σε άλλες το χιούμορ προκαλεί αβίαστα το γέλιο. Ακόμα και μερικοί περιφερειακοί χαρακτήρες καταφέρνουν να δημιουργήσουν αξιομνημόνευτους δεύτερους ρόλους. Στα 126 λεπτά της, όμως, η ταινία διαρκεί περισσότερο από όσο θα χρειαζόταν και θα μπορούσε να ωφεληθεί από ένα σφιχτότερο μοντάζ. Παράλληλα, το φινάλε

δεν έχει τη δύναμη που θα περίμενε κανείς, με την αποτύπωση της νίκης του Μπουτάρη να μοιάζει άνευρη και αντικορυφωτική. Επιπλέον, για τα τελευταία μόνο λεπτά, η αφήγηση επιστρέφει στο σήμερα, απαλλάσσεται από τη νοσταλγία της και, ουσιαστικά, οικειοποιείται την αντίδραση του ίδιου του Μπουτάρη: «Και τώρα τι κάνουμε;». Είναι μια δραστική αλλαγή ύφους που περισσότερο ξαφνιάζει παρά φαίνεται οργανική συνέχεια της ιστορίας.

Στην τελική, το «Ένα Βήμα Μπροστά» επιλέγει να πει την ιστορία ενός ανθρώπου με «κινηματογραφικό» ενδιαφέρον και όχι να θίξει την προεκλογική εκστρατεία ως πολιτικό φαινόμενο. Στόχο δεν έχει να πάρει θέση για την κατάσταση της πόλης (ή της χώρας) αλλά να γίνει παρατηρητής της προσπάθειας για αλλαγή και όλων των ρευμάτων που στέκονται αντίθετα σε αυτή. Και τα καταφέρνει στο μεγαλύτερό του μέρος, έως ότου ο «ενθουσιασμός» του απολέσει την αίσθηση του μέτρου. Ακόμα κι έτσι, όμως, παραμένει μια ευχάριστη έκπληξη που ξεπερνά τον μέσο όρο των ελληνικών ντοκιμαντέρ.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Έχεις συνηθίσει να βλέπεις ντοκιμαντέρ μόνο στην ΕΤ1; Κι όμως, το «Ένα Βήμα Μπροστά» θα σου φανεί ανέλπιστα διασκεδαστικό στο σινεμά. Σίγουρα οι Θεσσαλονικείς έχουν ένα επιπλέον κίνητρο, όμως, οι Αθηναίοι θεατές είναι εκείνοι που θα απολαύσουν περισσότερο το «ξεσκέπασμα» της τοπικής κοινωνίας - καθώς αυτό, λίγο έως πολύ, παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις αφορώντας ολόκληρη την ελληνική πραγματικότητα. Ναι, θα το ήθελα πιο σύντομο, όμως, ο Μπουτάρης αποδεικνύεται τόσο κινηματογραφικός που κάνει την προβολή περισσότερο ευχάριστη.

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ (2013)

(THE PLACE BEYOND THE PINES)

★★☆☆☆

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Ντέρεκ Σιανφράνς

Καστ
Ράιαν Γκόσλινγκ,
Μπράντλεϊ Κούπερ,
Εύα Μέντες,
Έμορι Κόεν,
Ντέιν ΝτεΧάαν,
Χάρις Γιούλιν,
Ρέι Λιότα

Διάρκεια
140'

Διανομή
SEVEN FILMS

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Κασκαντέρ περιοδεύουσας ατραξιόν με μηχανές κάνει ληστείες τραπεζών (σε μια προσπάθεια ν' αναλάβει τις ευθύνες της πατρότητας του μωρού που απέκτησε εν αγνοία του με περαστικό φλερτ) και διασταυρώνεται μοιραία με αστυνομικό, που μετά την ηρωοποίησή του το γυρνάει σε νέος Σέρπικο. Η γνωριμία των γιων τους στο λύκειο θα γράψει το τέλος μιας τραγωδίας;

Δύο χρόνια μετά τη σχεδόν καθολική αποδοχή που είχε το μάλλον υπερτιμημένο «Blue Valentine», ο Ντέρεκ Σιανφράνς γυρίζει ένα πολύ - υπερβολικά ίσως - πιο φιλόδοξο σχέδιο, που ενώ έχει αρκετά καλά σημεία, αποτυγχάνει να τα ενώσει σε ένα λειτουργικό και ολοκληρωμένο σύνολο. Η ιστορία δύο ανδρών που συναντιούνται σε μια μοιραία στιγμή, αλλά και των γιων τους, μοιράζει στα τρία την ταινία. Σε τρία ανισομερή κομμάτια που δεν έχουν την ίδια ανάπτυξη, ούτε την ίδια προσοχή από το δημιουργό της ταινίας.

Σε ένα θλιβερό μέρος της Πολιτείας της Νέας Υόρκης, ο Ωραίος Λουκ, φιγουρατζής, με ύφος, γεμάτος τατουάζ και με ένα τσιγάρο διαρκώς κρεμασμένο στα χείλη, είναι το αστέρι μιας περιοδεύουσας ατραξιόν με μηχανές. Στο «Γύρο του θανάτου» είναι αστέρι και έχει τα παιδάκια και τα κορίτσια να τον χαζεύουν. Ένα απ' αυτά, η Ρομίνα, πηγαίνει να τον δει, ένα χρόνο μετά την τελευταία του επίσκεψη. Έχει γεννήσει το παιδί του, χωρίς εκείνος να έχει ιδέα, και ενώ προσπαθεί να φτιάξει τη ζωή της με έναν άλλο άνδρα, δε δείχνει έτοιμη να εγκαταλείψει την ιδέα μιας κοινής ζωής με το Λουκ.

Ξαφνικά, εκείνος θα θελήσει να αναλάβει τις ευθύνες της πατρότητας και θα αφήσει τη δουλειά του για να μείνει εκεί, προκαλώντας εκνευρισμό στους πάντες. Για να βρει λεφτά, θα αποφασίσει να κάνει ληστείες τραπεζών, που θα έχουν άσχημη κατάληξη. Σ' αυτή την τελική στιγμή, λίγο πριν να

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι ένα τριολέ ιστοριών φουλ του δράματος, σε μια περνάει και ο Γκόσλινγκ, σαν άπονος πατέρας, αλλά χωρίς την οδοντογλυφίδα του «Drive». Θα ξέμεινε...

συμπληρωθεί η πρώτη ώρα της ταινίας, μπαίνει ο δεύτερος ήρωας, ο αστυνομικός Έιβερι Κρος. Γιος δικαστή, με τη φιλοδοξία να κάνει το καλό, αξιοποιεί στο έπακρο έναν τραυματισμό, «δίνει» συναδέλφους και ανεβαίνει τάχιστα τα σκαλιά της ιεραρχίας.

Cut και η ιστορία φτάνει, μετά από 15 χρόνια, στα παιδιά του Λουκ και του Εϊβερι, συμμαθητές και εφήβους με παρόμοια προβλήματα, που θα σημαδευτούν από τις προηγούμενες πράξεις των πατέρων τους. Αυτό το τρίτο μέρος είναι και το πιο αδύναμο στο φιλμ, αφού φαίνεται να προσπαθεί απεγνωσμένα και με κάθε είδους σεναριακές απιθανότητες να κλείσει τον κύκλο της αφήγησης, δίνοντας ένα συμπέρασμα για τα αποτελέσματα του μοιραίου στη ζωή. Το συμπέρασμα, όμως, όποιο κι αν είναι αυτό, είναι εύκολο, βεβιασμένο και σε κάνει να απορείς για το αν ο Σιανφράνς είχε μια ξεκάθαρη ιδέα στο μυαλό του.

Αυτός που τη βγάζει πιο καθαρή από το πολυπληθές και στην πλειοψηφία του μάλλον αναξιοποίητο καστ είναι ο Ράιαν Γκόσλινγκ, που στο πρώτο μέρος παίζει κάτι σαν «Drive: Part 1 ½» (το πλήρες sequel έρχεται με το «Only God Forgives»), ύφος που το παίζει στα δάχτυλα. Μακάρι ο Σιανφράνς να έδινε λίγο περισσότερο χώρο στην Εύα Μέντες. Ο πόνος και η συγκρατημένη δυστυχία της σε αφήνουν με την ανικανοποίητη επιθυμία να δεις λίγο περισσότερο τι σκέφτεται και κάνει αυτή η γυναίκα. Δύσκολη η δουλειά του Μπράντλεϊ Κούπερ σε ένα ρόλο χωρίς βάσεις και χωρίς σαφή κατεύθυνση. Από φιλότιμος και μετριοπαθής αστυνομικός, ο Εϊβερι μετατρέπεται σε ένα πλάσμα πεινασμένο για εξουσία, χωρίς αυτή η μεταστροφή να δικαιολογείται στο ελάχιστο.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Το τρίο των πρωταγωνιστών - Γκόσλινγκ, Κούπερ, Μέντες - είναι αρκετό να ξεσηκώσει. Αν τους βλέπεις σε οτιδήποτε, το «Στο Τέλος του Δρόμου» δεν είναι ό,τι χειρότερο μπορεί να σου τύχει. Με ένα αίσθημα έλλειψης θα φύγεις, όμως, από την αίθουσα, αν θέλεις να δεις ταινία που να μην πουλάει μόνο στιλ και φιλοδοξία, αλλά ιστορία που να βγάζει νόημα και να μην είναι τραβηγμένη από τα μαλλιά.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

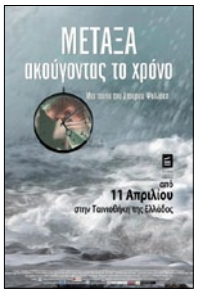

ΜΕΤΑΞΑ: ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ ΤΟ ΧΡΟΝΟ (2012)

★★½☆☆

Είδος
Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία
Σταύρος Ψυλλάκης

Διάρκεια
87'

Διανομή
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ

του Άγγελου Μαύρου

Πρώην και νυν ασθενείς, οι περισσότεροι εργαζόμενοι, στο αντικαρκινικό νοσοκομείο Μεταξά εξομολογούνται τα περί της ζωής τους με την (άλλοτε, όχι πια) επάρατο.

Η στιγμή και ο αντίκτυπος της διάγνωσης. «Η στυφή υποψία του θανάτου» και «ο εμφύλιος στο σώμα» (όπως το θέτει έξοχα ο συγγραφέας Αλέξανδρος Ζούκας, το πιο ποιητικά εύγλωττο από τα «πειραματόζωα» εδώ). Ο φόβος κι η εμπειρία των επιπτώσεων. Οι λόγοι της επιθυμίας για ζωή. Η διαπροσωπική αγωγή ως στήριγμα. Η κλινική και χειρουργική πράξη - gore and all. Η ανάρρωση του αλλαγμένου εγώ. Η εφεξής εφημερία στη σκέψη. Η αναρρόφηση στην καθημερινότητα. Η σχέση γιατρού και αρρώστου (και τι γίνεται όταν αυτοί ταυτίζονται τραγικά;). Και, για τους «τυχερούς», η συνειδητοποίηση κι εγκόλπωση του τέρμινου.

Βαρύ και μετατοπιζόμενο από 'δω κι εκεί λευχαιμικό φορτίο, κάτω από το οποίο εμφανώς λυγίζει, μένοντας όμως τελικά όρθιος στο δεύτερο μεγάλου μήκους (και πρώτο σε κινηματογραφική διανομή) σάρκωμά του ο δημιουργός του αντιρετροϊκά psychotomογραφικού «Ο Άνθρωπος που Ενόχλησε το Σύμπαν». Θες χάρη στο εναιώρημα της ήρεμης σοφίας καθ' όλη τη μίνι βιοψία στο εκράν ενός μελλοθανάτου (ένας συνταξιούχος μικροβιολόγος), θες χάρη στη μεταδοτική ειλικρίνεια όσων προσώρας τη σκαπούλαραν (δύο ακτινοθεραπευτές, ένας ογκολόγος, κάποιες νοσηλεύτριες και διοικητικοί συνάδελφοί τους, δύο «πελάτες»), πάντοτε χάρη στο εκ βαθέων παρών που ασυμπτωματικά δίνουν οι δαγκωμένοι από τον «μαύρο κάβουρα» με τα τετ α τετ να «πιάνουν», κάποτε οιονεί φιλοσοφικά, εξίσου ακουμπητικές σκιές στις απεικονιστικές των ρεζουμέ και τη μεταμορφωτική μενταλιτέ του ενός εκάστου πάσχοντος.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Διάβολε! Δεν ήτανε ντοκιμαντέρ για το μπράντι! Είναι με κάτι τύπους που έχουνε καρκίνο! Α πα πα!

Καταπίνοντας το μουρουνόλαδο της αισθητικής αντι-Εντατικής και της ντιβίλας που, χωρίς την ένεση του blow-up, αφήνει την επίγευσή της σε ένα ακόμα εγχώριο σκεύασμα, ο θεατής υποδορίως δυσφορεί κυρίως γιατί ο εφημερεύων που εξετάζει μικροσκοπικά την καλλιέργειά του μοιραία περιπτωσιολογεί ανισοβαρώς σε ένα βαθμό (επιπλέον, στριμώχνοντας στον ίδιο θάλαμο δειγματοληπτικά ελάχιστους πολίτες και - το κλου - πολλούς έχοντες λάβει τον όρκο του Ιπποκράτη), ενώ το ενώπιος ενωπίω τού σερί συνεντεύξεων... σφαδάζει την ανάγκη του για πιο μυελογενή group theraphy, που στοχευμένη πυρηνικά θα ήταν παραπάνω από ευπρόσδεκτη για το εδώ ανοσοποιητικό.

Ανεπιθύμητη κοβαλτίωση του corpus και το ότι η ιστολογική είναι ανύπαρκτη σε κάποιες απ' τις πιο απτές «κοινωνικές» μεταστάσεις που ανακύπτουν ρεπορταζιακά, και τις οποίες έχει επιτρέψει η ψυχοπονιάρικα μη σωτήρια επέμβαση του μοντάζ. Έτσι, φερ' ειπείν, η ραγδαία εξέλιξη και το κόστος των φαρμάκων, το φακελάκι ως αμφίπλευρη παθογένεια, οι περικοπές στις δομές υγείας και, κυρίως, το δημοσιογραφικό εύρημα του ασυνήθιστα υψηλού ποσοστού καρκινοπαθών ανάμεσα στο προσωπικό του πειραιώτικου ιδρύματος, φαίνονται καθένα φευγαλέα στην αξονική που υπερσυνταγογραφεί.

«Κι ό,τι είδαμε, καλό είναι», που λέει συγκλονιστικά παρηγορητικά, όμως, σε μία συνασθενή στο διπλανό κρεβάτι του πόνου, συμφιλιωμένος με το βραχύ αύριό του ο μοναδικός σε διαπιστωμένα τελικό στάδιο, αλλά ακμαιότατος, δόκτωρ της ταινίας. Αντίθετα με το δικό του, το προσδόκιμο επιβίωσης αυτού του σελιλοζικού κορμιού (που πρωτοξάπλωσε στο φορείο του γυαλιού της συμπαραγωγού ET1 πριν από κάποιους μήνες - πόσο βιαστικό κουράρισμα...) είναι θετικό. Και πού 'σαι; Δε θα κολλήσεις, στάσου πλάι του...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Τα 'χεις περάσει κατ' ιδίαν ή με οικείους; Είναι αρρώστια (με την καλή έννοια). Τα τραβάει ο οργανισμός σου τα ουμανιστικά ρεαλιστικά; Θα το νιώσεις στο πετσί σου. Είσαι εθισμένος στα μυθοπλαστικά; Έχει τις παρενέργειές του αλλά δεν ξερνάς. Βαρεμένε με σιρόπια τύπου «Dr. House», δεν το τρέχεις στα επείγοντα. Υποχόνδριε και του Χόλιγουντ, θα πεις «μακριά από μας».

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

ΤΟ ΣΩΜΑ (2013)

(THE HOST)

★★☆☆☆

Είδος
Περιπέτεια Φαντασίας

Σκηνοθεσία
Άντριου Νίκολ

Καστ
Σίρσα Ρόναν,
Μαξ Άιρονς,
Ντιάνε Κρούγκερ,
Τζέικ Έιμπελ,
Γουίλιαμ Χερτ

Διάρκεια
125'

Διανομή
AUDIO VISUAL

του Ηλία Φραγκούλη

Σε ένα κοντινό μέλλον, εξωγήινες Ψυχές ελέγχουν τα γήινα σώματα, μετατρέποντας τον πληθυσμό μας σε άκακα πλάσματα, δίχως μνήμη και βούληση. Η Μέλανι είναι ένα ακόμη θύμα των Ψυχών, όμως ο νους της αντιστέκεται στο νέο πνεύμα της Γουάντα που κατοικεί, πλέον, το κορμί της και καταφέρνει να αποδράσει, αναζητώντας τα μέλη της οικογένειάς της που ζουν ως παράνομοι επαναστάτες.

Στο πλαίσιο του exploitation της επιτυχίας των κινηματογραφικών μεταφορών της «Twilight Saga», αυτό το βιβλίο της Στέφανι Μάγερ καταλήγει στη μεγάλη οθόνη με τη μορφή ενός δυστοπικού ρομάντζου για τις κορασίδες που θα ταυτιστούν με την ηρωίδα, η οποία σχεδόν με το ζόρι βιώνει τα στερεοτυπικά διλήμματα ενός... τριολέ. Το όλο εγχείρημα αναλαμβάνει ένας fan του φουτουριστικού genre, ο οποίος έχει διαπρέψει στο παρελθόν με το ναρκισσιστικά εστετίστικο «Gattaca» (1997), αλλά είχε φάει τα μούτρα του με το πιο πρόσφατο «In Time» (2011). Στο «The Host» δεν είναι ουσιαστικά υπεύθυνος για την ήττα, ίσως επειδή το φιλμ μαστίζεται από μια ανούσια πλοκή που συνδυάζει άδοξα μια μικρή πληθώρα από θεματικές, προ πολλού φθαρμένες από το χρόνο και την επανάληψη. Και αυτό είναι ένα αληθινό πρόβλημα όταν μιλάμε για το είδος της επιστημονικής φαντασίας...

Το «εύρημα» του διχασμένου πνεύματος της ηρωίδας επιτρέπει στο θεατή να το προχωρήσει μέχρι τα όρια της ψυχανάλυσης, αλλά στο πλαίσιο της εφηβικής ελαφρότητας του κοριτσιού που στέκει μπερδεμένο προ των πυλών της ενηλικίωσης και των... ορμονικών διαταραχών. Το «αντάρτικο» των σε φυγή επαναστατών δεν προσθέτει ούτε ιδεολογικό βάθος (αλίμονο!), αλλά ούτε και πολλές ευκαιρίες για δράση (εξαίρεση η σκηνή στον αυτοκινητόδρομο, με την αυτοθυσία των αγωνιστών και μια υποψία καταδίωξης). Το αισθη-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι ένα κοριτσάκι και του χώνουν ένα πράμα σαν τσούχτρα από το σβέρκο και μετά γυαλίζει το μάτι του και αρχίζει ν' ακούει φωνές και πιάνει και διάλογο μαζί τους. Dude! Όχι!

ματικό ενδιαφέρον δεν πετάει ποτέ σπίθες ειλικρίνειας. Η καλλιτεχνική διεύθυνση δεν οραματίζεται κάτι το πρωτότυπο και περιορίζεται στο λιτό design που αποφεύγει τις... camp, λανθάνουσες διαστάσεις fun, που θα μετέτρεπαν την ταινία σε ένοχη απόλαυση. Το ρόλο αυτό καλείται να καλύψει το εσωτερικό voice over του «διαλόγου» που ξεκινά ανάμεσα στη Μέλανι και τη Γουάντα, που σου δίνει μονάχα την εντύπωση ότι... ακούς φωνές, άνευ λόγου και αιτίας.

Ειλικρινά, σε σχέση με την κριτική υποδοχή του αμερικανικού Τύπου, περίμενα να δω ένα από τα χειρότερα φιλμ της σεζόν. Θα ήταν άδικη μια τέτοια κατηγορία, όμως.
Το «The Host» είναι μονάχα ένα χαμένο δίωρο, μια χαμένη ευκαιρία για ακόμη ένα post-apocalyptic παραμυθάκι για το σκοτεινό μέλλον της ανθρωπότητας. Απλά, αυτή τη φορά ξέχασαν να προσθέσουν και λίγη φαντασία στο πέρα για πέρα προφανές της μοίρας μας...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Εξαιρετικά clean cut θέαμα για το φανατικό κοινό του είδους της επιστημονικής φαντασίας, όχι τόσο ερωτεύσιμο όσο το σύμπαν της Μπέλα και του Κάλεν για τους οπαδούς της συγγραφέως (και καλά...), το φιλμ προσφέρεται για ένα εφηβικό κοινό απαίδευτο σε τέτοιου τύπου θεάματα, που μπορεί να μην έχει διαμορφώσει ακόμη το όποιο κριτήριο σύγκρισης.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΚΟΥΑΡΤΕΤΟ (2012)

(QUARTET)

★★☆☆☆

Είδος
Δραματική Κομεντί

Σκηνοθεσία
Ντάστιν Χόφμαν

Καστ
Μάγκι Σμιθ,
Τομ Κόρτνεϊ,
Μπίλι Κόνολι,
Πολίν Κόλινς

Διάρκεια
98'

Διανομή
ODEON

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Σε πρότυπο κέντρο ευγηρίας, που φιλοξενεί αποκλειστικά σπουδαία ταλέντα της μουσικής, ετοιμάζονται για το ετήσιο γκαλά / παράσταση, για να γιορτάσουν τα γενέθλια του Βέρντι. Τις προετοιμασίες και την καθημερινότητά τους, όμως, απειλεί να τινάξει στον αέρα η άφιξη (αθεράπευτα) ντίβας της όπερας και πρώην αγαπημένης ενός από τους διασημότερους ενοίκους του «σπιτιού».

Ναι, είναι πολύ εύκολο να στήσεις στον τοίχο αυτό το, επίσημο και καθωσπρέπει, σκηνοθετικό ντεμπούτο του Ντάστιν Χόφμαν (αρχικά είχε αναλάβει και τη σκηνοθεσία του εν έτει 1978, «Επιστροφή στην Παρανομία / Straight Time», αλλά μετά από λίγες μέρες γυρισμάτων άλλαξε γνώμη, αφιερώθηκε στην ερμηνεία του πρωταγωνιστικού ρόλου και το ανέθεσε στο φίλο του, Ούλου Γκρόσμπαρντ). Στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια ρομαντική κομεντί με και για υπερήλικες. Ως τέτοια είναι όσο προβλέψιμη, αβαθής και... light μπορείς να φανταστείς. Γεγονός, βέβαια, για το οποίο δε σε προϊδεάζει εξ' αρχής, καθώς παρά τις ακαταμάχητες κωμικές εξάρσεις της πρώτη πρόβας - εισαγωγής μας στο σύμπαν του, τόσο η ψυχική υγεία της άρτι αφιχθείσας ντίβας, όσο και το παρελθόν της με έναν εκ των πρωταγωνιστών του γκαλά υπονοούνται ως πολύ πιο βαριά και σκοτεινά από ό,τι τελικά προκύπτουν.

Έτσι έχει το απαραίτητο σασπένς και μυστήριο στην αφετηρία του για να σου κεντρίσει το ενδιαφέρον. Πριν μπει στον εύκολο, ολόισιο δρόμο και ενεργοποιήσει τον... αυτόματο πιλότο. Τότε, όμως, είναι πια δύσκολο να του αντισταθείς. Από τη μία είναι η απολαυστική πρωταγωνιστική του τετράδα, αποτελούμενη από Βρετανούς - μεγαλύτερους ή μικρότερους - θρύλους της ποίησης ήθους, που δίνουν ρεσιτάλ εγκρατούς εκφραστικότητας και υποδειγματικής ισορροπίας ανάμεσα στην κωμωδία και στο δράμα, δίνο-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι μια από εκείνες τις αγγλικές ταινίες τρόμου που σου δείχνουν πως θα έχεις γίνει όταν γεράσεις. Το λες και φόνο εκ προμελέτης.

ντας πνοή σε απτά ανθρώπινα πλάσματα, παρά τα σεναριακά ψίχουλα χαρακτήρα στα οποία καλούνται να πατήσουν. Από την άλλη, μπορεί το χιούμορ του να μη βάζει το μαχαίρι στο κόκκαλο για το τι σημαίνει να πλησιάζεις ανεπιστρεπτί στον τερματισμό της ύπαρξής σου, διατηρεί ωστόσο αρκετή από τη χαρακτηριστικά βρετανική καυστικότητά του για να σου ευφράνει - περιστασιακά έστω - καρδίαν. Είναι και οι υπέροχες, αγαπημένες μουσικές του Βέρντι, σε συνδυασμό με λιγοστά αλλά καίρια κομμάτια από τον πάντα εύστοχο Ντάριο Μαριανέλι («Άννα Καρένινα», «Εξιλέωση») που δίνουν διαρκώς, ταιριαστό ρυθμό - χτυποκάρδι χωρίς φάλτσα, αφοπλίζουν τον κυνισμό σου, και άντε μετά να μην παρασυρθείς στην - με πολλά ψεγάδια, αλλά αδιάντροπη - ορμή αυτού του φιλμ για ζωή.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Στον αντίποδα της «Αγάπης» του Χάνεκε, το «Κουαρτέτο» επιμένει πως ποτέ δεν είναι αργά να δημιουργήσεις, να εκφραστείς, να αγαπήσεις, να ευτυχήσεις, να εκπληρωθείς, να ζήσεις, διάβολε! Και η αλήθεια είναι πως το κάνει αφελώς, εύπεπτα και άνευ σημαντικών εκπλήξεων. Χάρη, όμως, στους εκλεκτούς πρωταγωνιστές, το χιούμορ και τις μουσικές του προσφέρει ένα ευφρόσυνο δίωρο, που θα εκτιμήσουν ιδιαίτερα οι θεατές μεγαλύτερης ηλικίας, καθώς και όσοι, μέχρι την πρεμιέρα του 4ου κύκλου του «Downton Abbey», πάσχουν από στερητικό σύνδρομο... Μάγκι Σμιθ!

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΜΑΤΖΟΥΡΑΝΑ (2013)

★☆☆☆☆

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Όλγα Μαλέα

Καστ
Μαρία Ρισκάκη,
Ναταλία Δραγούμη,
Γιούλικα Σκαφιδά

Διάρκεια
102'

Διανομή
FEELGOOD

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Χαρισματική μαγείρισσα και καμάρι της απαιτητικής μαμάς της, η 11χρονη Άννα βρίσκεται μια ανάσα από το θρίαμβο σε σχετικό τηλεοπτικό διαγωνισμό όταν, ξαφνικά, αρχίζει να αντιδρά παράξενα και επικίνδυνα. Ουδείς γνωρίζει πώς να την αντιμετωπίσει και τι ακριβώς της φταίει, ενώ μοναδικός της σύμμαχος αναδεικνύεται η ψυχολόγος της εκπομπής, που επιμένει πως η Άννα προσπαθεί «κάτι να μας πει».

Η Μαλέα δεν είναι κακή σκηνοθέτις. Οι εικόνες της - θρίαμβος της καλλιτεχνικής διεύθυνσης - μπορεί να διακρίνονται από μια χαρακτηριστική ωραιοπάθεια διαφημιστικής καταγωγής (κάπως σαν εκείνες του Μάικλ Μπέι, άνευ... κλύσματος εκκωφαντικής δράσης και ακριβοθώρητων ειδικών εφέ), αλλά σε καμία περίπτωση δε χάνουν την κινηματογραφική τους ταυτότητα. Με άλλα λόγια, αν και ξέρει πώς να κάνει και - αξιοπρεπή - τηλεόραση («Ονειροπαγίδα», «Litsa.com»), όταν κάνει σινεμά, κάνει σινεμά, και όχι τηλεόραση υπερμεγέθους κάδρου, όπως άλλοι «συνάδελφοί» της («Ακάλυπτος», «Η Αγάπη Έρχεται στο Τέλος», τα πιο πρόσφατα κρούσματα).

Μέχρι τώρα, η Μαλέα έθετε τις εν λόγω, προσεγμένες στην όψη εικόνες της στην υπηρεσία περισσότερο ή λιγότερο εύστοχων κωμωδιών: τα «Ο Οργασμός της Αγελάδας» (που παραμένει η πιο φρέσκια, ειλικρινής και ανεπιτήδευτη ταινία της), «Η Διακριτική Γοητεία των Αρσενικών» και «Πρώτη Φορά Νονός» αποτελούν τις τρεις που στέκουν καλύτερα στη μνήμη. Αυτή τη φορά, αντίθετα, θέλησε να πειραματιστεί και να τιθασεύσει τα κάδρα της με βάση τους κώδικες ενός διαφορετικού, κάθε άλλο παρά αστείου, κινηματογραφικού είδους. Και ως ένα βαθμό τα καταφέρνει χωρίς να ξενίζει. Οπτικά το φιλμ φέρει αναμφίβολα την υπογραφή της, απλά το contrast, οι φωτοσκιάσεις και τα χρώματα είναι πιο έντονα, πιο κορεσμένα και πιο δραματικά - ό,τι πρέπει,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Το νούμερο για τα επείγοντα, που σου στέλνουνε και το ασθενοφόρο, δεν έχει αλλάξει, ε; Θέλω τη διεύθυνση αυτής της Μαλέα τώρα...

δηλαδή, για να υπονοήσουν τα πάθη και το βάθος της ψυχολογίας των ηρωίδων της. Αυτό, όμως, μόνο μέχρι τα μισά περίπου της αφήγησης. Όσο δηλαδή η ιστορία της εστιάζει στη γνώριμα δυσλειτουργική και ανταγωνιστική σχέση μεταξύ μιας φαινομενικά τέλειας μάνας και μιας αντίστοιχα υποδειγματικής κόρης.

Από τη στιγμή, όμως, που η «Ματζουράνα» αποκαλύπτει όλο το εύρος της φιλοδοξίας της, δηλώνοντας πως δεν είναι απλά μια σπουδή της αστείρευτα ζουμερής σχέσης γονιού - παιδιού, αλλά επίσης άφοβος (sic) ιχνηλάτης αβάσταχτα τραγικών πτυχών της ζωής, η άψογη εμφάνισή της αδυνατεί να υποστηρίξει όλο το δραματικό βάρος της - βρώμικης, άσχημης και κάθε άλλο παρά τακτοποιημένης - θεματικής της, και το όλο εγχείρημα γίνεται κατά λάθος, παταγωδώς, αστείο. Τι εννοώ λέγοντας «αβάσταχτα τραγικών πτυχών της ζωής»; Αφενός, τη σεξουαλική κακοποίηση ενός παιδιού, που όμως εκδηλώνει τον πόνο του αδικαιολόγητα αιφνιδιαστικά - μπαμ και κάτω, από τη μια μέρα στην άλλη, (συχνά) εκνευριστικά στη διαπασών. Αφετέρου, τα βαρύγδουπα, αλλά εντέλει χωρίς ουσία ή σημασία διλήμματα μιας ψυχολόγου, που δυσκολεύεται να θέσει όρια ανάμεσα στα προσωπικά θέλω και τα επαγγελματικά πρέπει της, και ξεσπάει καπνίζοντας ή κλαίγοντας στα πόδια του ψυχολόγου / δασκάλου της. Και τέλος, την εξωφρενική, άκαρδη «τιμωρία» μιας - ατελούς σαν όλες τις άλλες - γυναίκας, που αφού επιβίωσε του καρκίνου, πρέπει να υποστεί σοβαρό ατύχημα και να αντιμετωπίσει την πιθανότητα αναπηρίας, για να συνειδητοποιήσει πως είναι «κακή μαμά»!

Θέλοντας να πει πολλά και σοβαρά, φλερτάροντας ταυτόχρονα και με τις νόρμες του

ψυχολογικού θρίλερ, η «Ματζουράνα» χτίζει καταχρηστικά το σασπένς (με το μοντάζ να σκορπίζει εδώ και εκεί εμβόλιμες, υπαινικτικές εικόνες του τι μέλλει να πάθει η μαμά) και υποκύπτει σε τουλάχιστον τρία διαφορετικά φινάλε, προτού αποφασίσει να βάλει - επιτέλους - τελεία, με μια υποτίθεται ανοιχτή, αλλά στην πραγματικότητα (και σεναριακά και κινηματογραφικά) αμήχανη κατάληξη, όπου ουρανοκατέβατα, για πρώτη και τελευταία φορά, βρισκόμαστε σε μία... ταχείας κυκλοφορίας, αστική λεωφόρο. Έτσι, όσο και αν επιμένουν φιλότιμα οι ηθοποιοί της και παράφωνα οι εικόνες της, τελικά, δεν έχει «κάτι να μας πει».

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Υπερ-φιλόδοξο, μπουρδουκλωμένο και όχι περίπλοκο ή πολυδιάστατο ψυχολογικό δράμα, του οποίου οι κινηματογραφικές μεν, αλλά αθεράπευτα αυτάρεσκες εικόνες τονίζουν καταστροφικά τις αδυναμίες του και, από τα μισά του και μετά, το κάνουν μοιραία, κατά λάθος, ξεκαρδιστικά γελοίο.

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

FOLLOW

FREE CINEMA

You Tube

ΟΛΟΣ Ο ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

CLICK